भरतानां पशवः सायं गोष्ठाः संतो मध्यंदिने; संगविनीमायंति सो जगती जागता हि पशव आत्मा यजमानस्य मध्यंदिनस्तद्यजमाने पशून् दधाति ॥ १८ ॥

मरुत्वतीयं प्रगाथं शंसति. पशवो वै मरुतः, पशवः प्रगाथः पशूनामवरुध्यै. जनिष्ठा उग्रः सहसे तुरायेति सूक्तं शंसति. तद्वा एतद् यजमानजननमेव सूक्तं; यजमानं ह वा एतेन यज्ञाद्देवयोन्यै प्रज नयति तत्संजयं भवति. सं च जयति वि च जयत एतद्गौरिवीतं; गौरिवीतिर्ह वै शाक्त्यो नेदिष्ठं स्वर्गस्य लोकस्यागच्छत्स एतत्सूक्तम-पश्यत्तेन स्वर्गं लोकमजयत्तथैवैतद्यजमान एतेन सूक्तेन स्वर्गं लोकं जयति. तस्यार्धाः शस्त्वार्धाः परिशिष्य मध्ये निविदं दधाति; स्वर्गस्य हैष लोकस्य रोहोयन्निवित्स्वर्गस्य हैतल्लोकस्याक्रमणं यन्निविता-माक्रममाण इव शंसेदुपैव यजमानं निगृण्हीत योस्य प्रियः स्यादिति नु स्वर्गकामस्याथाभिचरतो यः कामयेत; क्षत्रेण विशं हन्यामिति त्रिस्तर्हि निविदासूक्तं विशंसेत्क्षत्रं वै निविद्विट्सूक्तं; क्षत्रेणैव तद्विशं हंति यः कामयेत. विशा क्षत्रं हन्यामिति त्रिस्तर्हि सूक्तेन निविदं विशंसेत्क्षत्रं वै निविद्विट् सूक्तं विशैव तत्क्षत्रं हंति य उ कामयेतोभयत एनं विशः पर्यवच्छिनदानीत्युभयतस्तर्हि निविदं व्या-व्हयीतोभयत एवैनं तद्विशः पर्यवच्छिनत्तीति न्वभिचरत इतरथात्वेव स्वर्गकामस्य; वयः सुपर्णा उपसेदुरिंद्रमित्युत्तमया परि दधाति. प्रिय-मेधा ऋषयो नाधमानाः अपध्वांतमूर्णुहीति येन तमसा प्रावृतो मन्ये-त. तन्मनसा गच्छेदपहैवास्मात्तल्लुप्यते. पूर्धि चक्षुरिति चक्षुषीमरी-मृज्येताजरसं ह चक्षुष्मान् भवति य एवं वेद. मुमुग्ध्यस्मान्निधये-वबल्धानिति पाशा वै निधा मुमुग्ध्यस्मान् पाशानिव बल्धानित्येव तदाह ॥ १९ ॥